

Rosa glauca

Synonim lac.: *Rosa rubrifolia*

róża czerwonawa



(C) fot. Agnieszka Żukowska



(C) fot. Joanna Filipeczak



(c) fot. Lucjan Kurowski KUROWSCY Szkółki



Róża czerwonawa to często spotykany gatunek w górzystych rejonach Europy Południowej, w Polsce zdomowiony, uprawiany i dziczejący. Zawdzięcza swą nazwę siniofioletowemu odcieniowi ulistnienia. Znane są odmiany uprawne, np. 'Parkfeuer'. Sam gatunek był czasami wykorzystywany w krzyżówkach hodowlanych. Ze względu na barwne ulistnienie krzew chętnie sadzony w ogrodach i parkach. Osiąga do 3 m wysokości i 1-1,5 m szerokości. Pąki o rubinowych działkach kielicha rozwijają się w pojedyncze płaskie kwiaty, o ciemnoróżowych do ciemnolilaróżowych, wąskich płatkach z białą podstawą, wyraźnie rozdzielonych. Kwiaty niezbyt duże, o średnicy 3-4 cm, zebrane w kwiatostanach na krótkich pędach wyrastających z ubiegłorocznych przyrostów, pachną słabo. Krzew kwitnie późno, w końcu czerwca i lipcu, niezbyt obficie, ale dość długo. Owoce jasnoczerwone do wiśniowoczerwonych, kuliste, nieduże, o średnicy 1-1,5 cm, gładkie, rzadziej lekko ogruczone. Owoce (hypancja) są jadalne i mogą być wykorzystywane w kuchni, podobnie jak owoce pozorne innych gatunków róż. Pędy bardzo kolczaste, kolce proste, lekko zgięte lub hakowate, czerwono-brunatne i sinoczerwono-fioletowo nabiegłe. Młode pędy często pozbawione kolców. Pędy silne, proste, lekko rozchylone na boki, łukowato wygięte. Liście sinozielone z purpurowym odcieniem, gładkie lub ogruczone, o 5-7 (9) jajowatych listkach, średniej wielkości, matowe, piłkowane na brzegach. Gatunek łatwy w uprawie, dobrze rośnie prawie na każdej glebie, wytrzymały na okresowe niedobory wody. Krzewy charakteryzuje wysoka mrozoodporność, nie wymagają okrywania. Cięcie tylko odmładzające, co kilka lat. Krzewy nie są podatne na choroby, sporadycznie wymagają opryskiwania tylko w przypadku większego zagrożenia - czasem mogą być porażane przez rdzę i szkodniki. Rośliny preferują stanowiska słoneczne, jednak bardzo dobrze tolerują miejsca lekko zacienione. Różę czerwonawą sadi się w zestawieniach kolorystycznych pojedynczo, w grupach, w formie swobodnych żywopłotów, w parkach i ogrodach naturalistycznych, skalnych, w trudniejszych warunkach glebowych. Krzewy sadzone w środowisku naturalnym pełnią funkcję ekologiczną np. w zadrzewieniach śródpolnych, na miedzach, przy ogrodzeniach stanowią schronienie i źródło pożywienia dla owadów, drobnych zwierząt i ptaków. Doskonale prezentują się na tle roślin liściastych i iglastych, a także wśród różnorodnych bylin.

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

zasięg geograficzny

góry południowej, zachodniej i środkowej Europy, do 2000 m n.p.m.

pochodzenie

pierwsza publikacja: Pierre Andre Pourret 1788 Inscriptions et Belles-Lettres de Toulouse, Academie des Sciences, Francja

grupa roślin

róże

grupa użytkowa

róże parkowe

forma

krzew

siła wzrostu

wzrost typowy dla gatunku

pokrój

krzaczasty rozłożysty

docelowa wysokość

od 2 m do 3 m

barwa liści (igieł)

czerwone i purpurowe
ciemnozielone

zimozieloność liści (igieł)

liście opadające na zimę

rodzaj kwiatów

pojedyncze
kwiatostan

barwa kwiatów

czerwone
różowe

pora kwitnienia

czerwiec

owoce

czerwone
pomarańczowe
ozdobne i jadalne

pora owocowania

lipiec
sierpień

nasłonecznienie

stanowisko półcieniste
stanowisko słoneczne

wilgotność

podłoże umiarkowanie wilgotne

rodzaj gleby

przeciętna ogrodowa



walory

jadalne owoce
ładne jesienne zabarwienie
odporność na zanieczyszczenia
ozdobne owoce
ozdobne z kwiatów
ozdobne z liści/igieł
roślina kolczasta lub ciernista

zastosowanie

ogrody przydomowe
parki
zieleń publiczna
ogrody skalne
kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody)
w grupach
soliter (pojedynczo)

strefa

5b

autorzy: Marta Monder; , Związek Szkółkarzy Polskich;

